

Prig. Men sæt nu altsaa, at det gjælder Danmarks Tilværelse, saa venter man Hjælp. Ja, det var jo prægtigt, om man kunde vente Hjælp fra flere Sider. Jeg tvivler ikke paa det, thi Danmarks Tilværelse trues ikke, saa længe de andre Magter, som ellers kunde ville modsætte sig, ere i Stand til at bringe os Hjælp, altsaa saa længe de ikke selv ere indviklede i Vansteligheder, der ikke tillade dem at afse nogen Styrke, eller ogsaa de selv stiltiende have billiget, hvad der skee, ligesom Rusland, Frankrig og England i Grunden stiltiende billigede, hvad Preussen og Østerrig foretog sig i 1864. Der er kun to Lande, og det endda to smaa Lande, der kunne og maa føle deres egen Selvstændighed og Fred truet, dersom et saadant Angreb skee, og det er Sverig og Norge. Jeg tror, at vor Krigsmagt er — ja, jeg tror næsten, jeg tør sige: bedre end deres; i alt Fald er det gaaet der som her, at Alt, hvad der angaar Hærens Organisation og Forsvarets Ordning, udsættes fra Nar til Nar, uden at det kommer af Stedet, medens det Gamle formodentlig forfalder mere og mere; men ogsaa der kan jo bedre Tider komme, og det vil hjælpe, naar vi her vise et godt Exempel. I denne Henseende, siger jeg, er Kjøbenhavns Befæstning af den største Bigtighed, thi saa er det den nærmeste Vaabenplads, hvor de kunne møde, hvis de ville hjælpe os, og det eneste Brohoved, hvor de kunne være sikke paa at komme i Land paa Sjælland. Sa, det vilde naturligvis være bedre, om der var en Tunnel, saa kunde de maasse marschere herover, medens de ellers maasse maatte slaa sig igjennem; men jeg tror imidlertid ikke, den er mere rimelig eller har nærmere Udsigt til at blive til Virkelighed end den Luftslaaede, hvormed den ærede Ordfører for Mindretallet truede os ved anden Behandling, der skulde lade Ild og Svovl regne ned over de befæstede Byer. Jeg tror, han ganske rolig kan lægge sig til sove med sin Frygt for den Flaade: den vil næppe i et Aarhundrede blive til, om den da skulde komme. Egentlig betragter jeg for Deltagelsen i Grunden den indre Fare som større, thi den Holdning i et Folk, at den ene Halvdel af Folket — lad være, at det er den større Halvdel, det indrømmer jeg — nægter næsten alle Midler til at forbedre Forsvaret, den gjør et daarligt Indtryk i den Verden, som ser paa os; det styrker ikke den Tillid eller den Agtelse, man har til os; det indbyder snarere en Fjende, end det skræmmer ham. Det gamle Ord i Bibelen: Det Rige, som er splidagtigt med sig selv — og dette kan lige saa godt siges om et Folk — skal ødelægges, frister dem, der ville erobre, til at gjøre et Angreb. Naar man her i 10

à 11 Aar ser det ene Forslag om Forsvarets Ordning falde til Jorden efter det andet og saa fæster Diet paa, hvorledes man bærer sig ad i andre Lande med den Slags Ting, saa er Forstjellen i Dine faldende, og Sammenligningen er ikke til vor Fordel. Det er ikke længe siden, at den franske Krigsminister kom i Deputeretkammeret og forlangte paa eet Bræt 220 Millioner Francs. til Forsvaret, navnlig til Fæstningernes Kompletering. Uden at tale et Ord bevilgede man ham Summen. Nu vil man maasse sige: I det franske Deputeretkammer er der jo ikke et Venstre og et Høire. Jo, mine Herrer! der er adskillige Slags baade Venstre og Høire. Der sidder 200 Deputerede, som er Modstandere af Rigets Forsfatning, men det kommer ikke i Betragtning, naar det gjælder Fædelandets Forsvar. Jeg tror altsaa gjerne, at De kan dysse Deres provisoriske Frygt til Hvile og hellere gaa ind paa at forhandle saglig med os Andre og Regjeringen om, hvorledes man skal faae disse Sager ført til Ende, thi det er paa den høie Tid, at de kunne komme til Ende. Det er, som sagt, en Støffelse for mig, at de ikke har grebet til nu, da Søbefæstningen er løsrevet, og har brugt det som en Indledning til en saglig Forhandling. Jeg forstikker, at var vi først bleve enige om det, var der al mulig Rimelighed for, at vi kunde komme til Enighed om Mere, ikke alene om militære Sager, men ogsaa om andre. Jeg har nu forklaret, hvorfor jeg stemmer for begge de foreliggende Spørgsmaal.

J. Wedersen: Jeg havde ikke ventet, at vi i Dag igjen skulde være komne ind paa en Behandling af disse 3 Forslag efter den temmelig udførlige Drøftelse, vi havde haft ved anden Behandling. Jeg finder det dog ganske naturligt, at det ærede Medlem, der nu talte, har maattet bruge en Del Tid og mange Ord til at præcisere sit Standpunkt til denne Sag; det er jo en Frontforandring, det ærede Medlem skulde begrunde. Det ærede Medlems Stilling til denne Sag har jo ikke tidligere været den, han har udtalt i Dag, og jeg finder det for saa vidt forstaaeligt, at han maa gjøre sig nogen Ueilighed for at faae det klaret, hvorledes han er kommet til det Standpunkt, han nu staar paa, som er temmeligt forskjelligt fra hans tidligere. Da iøvrigt det Meste af, hvad der er fremsført, ikke er Andet end en Gjentagelse af, hvad der ved tidligere Behandlinger er fremskommet, skal jeg ikke komme ind paa nogen dybere Smøbegaaelse af det Foredrag, vi hørte, men nogle enkelte Bemærkninger maa det være mig tilladt at